

Prekentekest: Joh 12,12-24

Dagen etter ble det kjent i den store folkemengden som var kommet til festen, at Jesus var på vei inn i Jerusalem. Da tok de palmegrener og gikk ham i møte, og de ropte: Hosianna! Velsignet være han som kommer, i Herrens navn, han som er Israels konge!

Jesus fant et esel og satte seg opp på det, slik det står skrevet: Frykt ikke, Sions datter! Se, din konge kommer, ridende på en eselfole.

Dette skjønnte ikke disiplene den gang, men da Jesus hadde fått del i herligheten, husket de at dette stod skrevet om ham, og at de hadde hilst ham slik. Alle de som hadde vært til stede da han kalte Lasarus ut av graven og vakte ham opp fra de døde, vitnet om det de hadde sett. Når folk drog ut for å møte ham, var det også fordi de hadde hørt at han hadde gjort dette tegnet. Men fariseerne sa til hverandre: "Der ser dere at ingen ting nytter. All verden renner etter ham."

Blant dem som var kommet til Jerusalem for å tilbe under høytiden, var det noen grekere. De gikk til Filip, som var fra Betsaida i Galilea, og sa: "Herre, vi vil gjerne møte Jesus." Filip kom og fortalte det til Andreas, og Andreas og Filip gikk så og sa det til Jesus. Jesus svarte: "Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli forherliget. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene korn. Men hvis det dør, bærer det rik frukt."

Slik lyder Herrens ord.

To ganger i året hører vi bibeltekster lest om at Jesus kom ridende inn i Jerusalem. Første gang er første søndag i advent. Da begynner kirkeåret med hosianna-rop fra menigheten når Jesus holder sitt inntog som konge blant oss for å begynne et nytt nådens år. Nå i fastetiden har vi fulgt Jesus på hans vei mot Jerusalem gjennom de bibeltekstene som gjelder for fasten. I dag møter Jesus oss fra bibelordet vi nettopp har lest. Vi er ved inngangen til den stille uke. Den stille uke er tiden fra palmesøndag og frem til påskeaften. Den kalles den stille uke fordi det er en tid til ettertanke. Alt dreier seg om Jesus og hva Gud har gjort konkret i historien for å frelse mennesker for himmelen. Vi minnes Jesu lidelse. Vi følger Jesus på hans vei mot døden på korset langfredag og oppstandelsen påskemorgen. Så stopper vi opp underveis skjærtorsdag og minnes at nattverden ble innstiftet.

Personlig synes jeg påsken er en av de fineste tidene på året, og på mange måter den høytiden jeg ser mest fram til. Den er så rik på kontraster. Det er som om naturens stadige veksling mellom vår og vinter i denne tiden vil understreke påskens drama – fra død til liv. For oss som søker til Guds hus i disse dagene, dreier påskens budskap seg om Jesus. Palmesøndag har jo navn etter det som skjedde da Jesus red inn i Jerusalem. Da var det mennesker over

alt langs ved veien. De vinket med palmegreiner og ønsket Jesus velkommen. Det lå forventning i luften, århundrer forventning, for profetene hadde forutsett at Messias en dag skulle komme. Messias var jødernes konge, han skulle være salvet til sin gjerning. Det skulle bli en ny tid med Messias' komme.

Ryktene hadde gått i forveien: Jesus kunne gjøre syke friske, han kunne gjøre vann til vin, han kunne mette folket med fem brød og to fisker. Hvem ville vel ikke ha en slik konge? Så skjedde det et stemningsskifte i løpet av de få dagene den stille uke varte. De glade forventningsfulle hosianna-ropene skulle i løpet av kort tid vendes til taktfaste: "Korsfest, korsfest!"

Folket ventet en nasjonal befrier. Endelig skulle de bli kvitt det romerske herredømmet. Men Jesus skulle vise seg å ikke gi folket hva folket ville ha. I stedet utfordret han deres egne religiøse ledere og folkets religion. Fra inntoget i Jerusalem gikk han inn på tempelplassen og drev ut dem som drev med handel. Det ble en sterk symbolhandling som pekte på at Jesus ville rense tempelet og radikalisere troen, men det ble ikke likt av tradisjonsbundne jøder som så Jesus som en trussel mot alt de selv stod for og deres posisjon. Jesus ville ikke være en politisk befrier og nasjonal konge. Hans gjerning var veldig mye større. Gjennom døden på korset skulle han sone all verdens synd.

Tenk dere en rettsinstans. Vi har vel alle fulgt med i Orderud-saken. Grusomme handlinger var utført og retten fant fire personer skyldig. Heldigvis har vi lov og rett i Norge. Det strider mot folks rettsoppfatning hvis skyldige går fri. Tenk dere en annen rettsinstans. En mann er nettopp funnet skyldig i grove brudd på loven. En lang og hard livstidsstraff venter. Den dømte innser at livet i frihet er slutt. Men, etter å ha kunngjort straffen går dommeren ned fra sitt dommersete, stiller seg på siden av den dømte og sier: Du er fri, jeg tar straffen din på meg. Nokså utenkelig at dette ville skje i noen norsk rett. Vi ville vel ikke synes det var rettferdig en gang. Men påske handler om at slik gjorde Gud. Han sendte sin sønn for å sone, ikke bare din og min, men all verdens synd. For du og jeg og alle har gjentatte ganger brutt Guds lov. Straffen for dette er allerede sonet av Jesus, og forsoningen med Gud får vi bare gjennom troen på han som har sonet vår straff.

I påskedramaet er det mange roller; disiplene og vennene til Jesus, menneskene som ropte hosianna, folkemengden som ropte korsfest. Alle måtte de forholde seg til den samme ydmyke, og samtidig nidkjære Jesus. Jerusalem stod på hode i disse dagene. Jerusalem var en by med rundt 100.000 innbyggere den gang. Men i påskehøytiden anslår man at det må ha vært mer enn 2,5 millioner pilegrimer i Jerusalem, og alle skulle spise påskelam. Man antar det må ha blitt slaktet 253.000 lam for at alle skulle få nok. Det må ha vært et yrende folkeliv. Mange måtte gjøre seg opp en mening om Jesus. Noen ble kanskje offer for en stemningsbølge som først ropte hosianna, siden korsfest.

Kommer vi på innsiden av påskedramaet og ser nøye etter, så vil nok mange få seg en overraskelse. For også vi har en rolle i det som hendte. Her vil vel noen protestere og innvende at det går jo ikke an. Mellom påsken i Jerusalem og vår påske er det en betydelig avstand i tid. Like fullt, du var der ikke, men din synd, ditt medfødte opprør mot Gud var der i Jerusalem den gangen. Det var det som skulle spikres til korset sammen med Jesus.

Døperen Johannes sa om Jesus den gang han drev på med å døpe nede ved elven Jordan: "Se, der er Guds lam som bærer verdens synd." Joh 1,29. Jesus lot seg døpe til sin død. Hans vei gikk fra dåpen i Jordan til korset på Golgata. "Han bar våre synder på sitt legeme opp på korstreet, så vi skulle dø bort fra synden og leve for rettferdigheten," 1Pet 2,24 står det skrevet. Du var der ikke, men din synd var der, ditt opprør mot Gud var der og du ble regnet med i oppgjøret, i soningen på korset.

I dåpen fikk vi del i Jesu død og oppstandelse. "Han frelste oss ved det bad som gjenføder og fornyer ved Den Hellige Ånd," Tit 3,5 står det i Titus brev. I dåpen blir vi født på ny til et nytt liv som vi skal leve sammen med den oppstandne Frelser og Herre. Når livet her på jorda en dag tar slutt, er det dette nye livet som er evig. Men som for alt liv, trenger også troen næring for ikke å visne og dø. Troens næring består i kontakten med Jesus gjennom å høre Guds ord, bønn og Herrens nattverd i kirken. Spørsmålet som utfordrer oss alle i dag er: Har du latt det nye livet i deg leve? Har du i dag en plass blant dem som roper hosianna til Jesus? Hosianna er egentlig et rop om frelse. Påkaller du Jesus som Frelser i dag? Da skal du vite han er rik nok for alle som påkaller ham. (Rom 10,12)

"Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli forherliget," sa Jesus etter inntoget i Jerusalem, og han la til: "Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene korn. Men hvis det dør, bærer det rik frukt." Vi vet at når vi tar et lite korn og planter det i jorden, når kornet begynner å spire, da råtner og visner det som er igjen av kornfrøet. Gjennom at hvetekornet dør oppstår nytt liv. Dette brukte Jesus som et bilde for å forklare at det var nødvendig at han døde. Og gjennom hans død har den som er døpt og tror på Jesus evig liv.

Påsken utfordrer oss alle. Vi kan ikke la være å ta stilling til Jesus. Det finnes bare et for og et imot. Jesus gjorde ikke det han kunne for å tilfredsstille menneskers ulike ønsker og opplevde behov, men han gjorde alt for å frelse oss. Jesus ble ikke den idealkongen som folket ønsket, men han ble heldigvis for oss den Frelseren som vi behøver. Det Jesus gjorde var å fullføre Guds frelsesplan. I dette ser den som tror Jesu herlighet.

"For så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv." Joh 3,16.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.